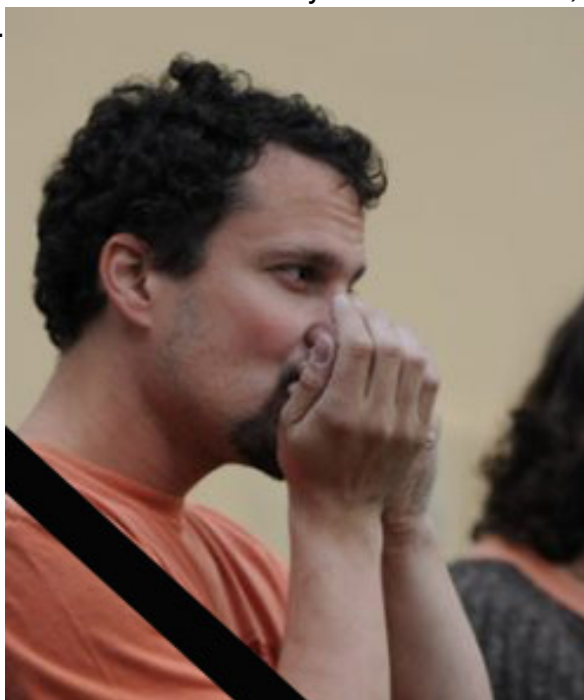

Pokud je nějaká lidská vlastnost, která by mohla Zubra dokonale charakterizovat, pak by to asi byla jeho paličatost. Přít se s ním o něčem, nebo snažit se ho dokonce přinutit k nějaké činnosti, která by byla proti jeho vůli, byl předem ztracený boj. A přesto je na tomto světě tak málo lidí stejně spolehlivých a stejně obětavých a kamarádkých jako on. A vlastně - od minulé soboty je takových lidí ještě o jednoho míň...

Potkali jsme se poprvé na Brdech o jednom slunečném víkendu někdy kolem roku 1994, v místě, kterému se v té době říkalo Bobův camp.

První, čeho jsem si na něm okamžitě všiml, byla jakási samozřejmost a nenucenost, se kterou okamžitě vykonal jakoukoli činnost, které bylo zapotřebí. Další, co mě na něm zaujalo, byla vždy přítomná dobrá nálada a taková zvláštní - a jemu veskrze vlastní - schopnost všechno vždycky rychle a elegantně vyřešit (tahle vlastnost mu mimochodem vydržela po celý jeho život – bůhví, jak to dělal).

Během toho víkendu jsme se dali tak nějak přirozeně do řeči a od té doby už jsme se vlastně nepřestali vídat, protože party, ve kterých jsme se pohybovali, časem tak nějak splynuly v jednu velkou pohyblivou komunitu, rozprostřenou od Příbrami až po Liberec, a možná ještě dál. Vedle volání dalek nás spojovala taky muzika, a tak když jsem s Vlastou Ptáčkem, alias Vdolkem, založil naši první kapelu Heč, netrvalo dlouho a Zubřík se svojí foukačkou (kterou v té době intenzivně objevoval) se stal stálým členem kapely. Po nějaké době Zubr vypiloval svoji hru natolik, že dostal lano od skupiny Lístek, ke které jsme v té době vzhlíželi s velkým obdivem. A i když to znamenalo jeho postupný odchod z Heč a nakonec vlastně i zánik kapely, já jsem mu to moc přál a měl jsem velkou radost i za něj.

V té době už jsme spolu totiž trávili poměrně hodně času i mimo aktivní hraní, a konkrétně v letech 1996-1998 nás asi nejvíc spojovalo pořádání pravidelných folkových čtvrtek v Klubu Klamovka. Kromě úžasných setkání a propojování všech možných i nemožných folkových škatulek zde vznikaly nezapomenutelná přátelství a družby – Jarabáci, Hm..., Marek Dusil, Dušan Vainer, bratři Komínové a všechna ta uskupení, která vznikala a zanikala kolem těchto a spousty dalších začínajících ale i profláknutých muzikantů – to vše nás v té době moc bavilo a naplňovalo nás. Bylo to úžasné období a moc rád na to vzpomínám. Klamovské večery se později, již pod značkou Stopy sešlapaných bot, přesunuly do klubu Trojická, kde postupem

času přebíral vládu nad logistikou i dramaturgií Tony z Avalonu, a my byli se Zubříkem rádi, že máme volné ruce pro mezitím vzniknuvší Magison a z plenek se klubající webzine FOLKtime. Už někdy na přelomu let 1997 a 1998 se totiž do kapely Lístek vrátil její původní hráč na foukací harmoniku, Vašek Spurný, a se Zubříkem začali šít všichni čerti. Po nekonečných debatách u ohňů a po hospodách jsme pak začátkem léta zavolali Lud'ovi Žofákovi, tehdejšímu kontrabasistovi skupiny Podhoubáci, a doslova ho ukecali, aby si s námi přišel zahrát. Nakonec slovo dalo slovo, a když se na konci července 98 objevila u Žofáků doma – kde jsme se tehdy scházeli – zpěvačka Mirka, Zubříkova pozdější žena, začala se psát tříletá intenzivní historie skupiny Magison. Společně s prvním kytaristou Ondrou Vavrečkou a pozdějším kytaristou Andělnem (který do Magisonu přišel odkud jinud, než z Lístku) jsme následně zažili úžasné období, naplněné novými přátelstvími, neskutečnou kopou zábavy a kořeněné sem tam i nějakými úspěchy, například v podobě zisku několika Port v období let 1999–2000.

A stejně jako ve všem, co jsme dělali předtím, nebyl ani v Magisonu Zubřík pouhým pasažérem. Byl opravdovým motorem. Bez něj by se nikdy kapela nedostala tak daleko. Byl neúnavným kritikem a vždycky trval na tom, aby se věci dělaly pořádně. Byl tím, kdo vždycky nakonec věci zrealizoval, nebo nějak zařídil, aby věci fungovaly. A pak si jen tak nenápadně stoupl na pódium poblíž svého mikrofonu, a mezi foukačkovými sóly se přívětivě usmíval na všechny kolem.

Stejně to fungovalo i ve FOLKtimu, který vlastně vznikl jednoho nenápadného odpoledne, kdy jsme původně dávali do kupy webové stránky Magisonu. Zubřík se nejprve vydávání internetového časopisu bránil. Znal mě. Věděl, že jedině on a nikdo jiný bude muset zrealizovat všechno to, co si já navymýšlím, co kde s kým nadomlouvám nebo naslibuju, a postupem času se s tím smířil. FOLKtime jsme táhli nějakých pár let převážně jen ve dvou. Ale pak se postupně začali objevovat další a další nadšenci, kteří postupně přebírali celou tu tíhu na svoje bedra a dnes ji nesou dál. Tehdy jsem to bral jako samozřejmost, ale dnes vidím, že to byla z velké míry Zbyněkova zásluha, a že právě to, jaký byl on jako člověk, nám pomohlo najít všechny ty další lidi kolem.

Když mi asi před čtrnácti dny Zubřík volal kvůli další magisoní písni, kterou dostal za úkol od kapelníka Víti zařadit do repertoáru Marien, ptal jsem se spíš jen tak ze zdvořilosti, kdy je nějaké nejbližší hraní pro případ, že bych měl cestu okolo. Zubr si kromě jiného vzpomněl i na tradiční pardubický koncert v sobotu 8. listopadu, a hned se nabízel, že můžu jet z Prahy společně s ním. „To je docela dobrý nápad,“ zareagoval jsem, „a když mi do toho nic nevleze (jako už tolikrát – pomyslel jsem si), možná se tam stavím...“

Ted' už vím, že mi do toho tentokrát určitě nic nevleze. Do Pardubic dorazím, ať se děje co se děje. A i když tam zřejmě Zubříka nepotkám (a já pořád snad ještě trochu naivně věřím, že se něco změní a on se objeví na pódiu jako vždycky), věřím, že něco z něj na tom koncertě Marien přece jen bude a já se s ním budu moci alespoň takhle na dálku rozloučit a říct: Kámo, díky za všechno, bylo to fajn.